

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ

Η ΚΑΤΑΡΑ ΤΗΣ ΠΕΘΑΜΜΕΝΗΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

'Ασφαλισμένους λοιπόν ο Ρασκάς, παρακολουθούσε από κει μέσα την εξέλιξη της συμπλοκής.

Κι' όταν άργότερα παρουσιάστηκε στον Ρισελιέ, έμεινε κατευχαριστήμενος από όλα. 'Ο έκλαμπρότατος, κουρασμένος, βιαστικός, και άκερος, του είπε μόνο να περάσει το βράδυ να πληρωθί από τόν ταμία του.

Τά μετρημένα, αλλά σημαντικώτατα αυτά λόγια του έκλαμπρότατου, άξιζαν για τόν Ρασκάς περισσότερο από κάθε άλλο έγκωμιο!...

'Ο Κορινθίαν άναστράναε καθώς τ' άκουσε, και μουρμούρισε καταισινοχρημένος:

—Πάλι εγώ ο βλάκας φταίω!... 'Εγώ πάλι τόν πλούτσια!...

Κι' έτσι, ξεκίνησαν όριστικά πειρά για τó Παρίσι.

'Ο Ρασκάς καθάλλικευε περιήφανα τó άλογο που τού είχε δωρήσει ο Μωλουί!...

Κατά τις έξη τó βράδυ, έφτασαν στο μέγαρο τής Βασιλικής Πλατείας. 'Εκει, έκλεισαν τήν 'Αννιίδα σ' ένα σαλόνι.

'Επί μία όλόκληρη ώρα, ή νέα άγωνιούσε εκεί μέσα και άναρωτιόταν:

—Μά γιατί ;... Γιατί τó μέγαρο τού καρδινάλιου να χρησιμεύη πάντα για φυλακή μου ;...

'Αραφανα, μία φρικιασί άργισε να τήν συγκλονίζει... Τής φάνηκε πώς κάποιος έθωγαε τούς κύρτες με τούς όποιους ή πόρτα της ήταν κλειδωμένη!...

'Ο καρδινάλιος είχε περάσει έντομεταξύ τήν ώρα του με τόν ήγούμενο τών Καπουβινών.

Τού εξέθεσε τά διάφορα συμβάντα, και δέν παρέλειψε να τού πη για τή σκηνή και για τά λόγια τού άγνωστου καθάλλάρη.

'Ο πάτερ 'Ιωσήφ δέν ήταν άνθρωπος να χάνη τόν καιρό του σε ματαιοπονίες. Δέν έπεχειρήσε, λοιπόν, να άποδείξει στον καρδινάλιο πώς ήταν τρελλός, γράφοντας τó γράμμα.

'Αλλά κι' ο καρδινάλιος ήταν αρκετά άνοιχτομάτης, ώστε να μη θεωρή τόν Κορινθίαν ύπεύθυνο για ένα τέτοιο λάθος. Είχε, άλλωστε, τόσο καλά ύπερασπίσει τόν εαυτό του ο κάλογος Κορινθίαν. Κι' ο Ρισελιέ έγνωρίζε πώς ο κάλογος ήθε προτιμούσε να καθί ζωντανός, παρά να προδώσει ποτέ τó μυστικό.

'Ετσι, οι δύο Ιεράρχη μελετούσαν τήν κατάσταση με άξιόθαύμαστη ψυχραιμία. Τήν έθρισκαν όμως πολύ κρίσιμη.

—Πρέπει πρώτα-πρώτα, έλεγε ο ήγούμενος, να κάνωμε τήν άναγνώριση τού έχθρου... Από τούς τέσσερες αυτούς, έζομε μόνο τόν Τραγαθέλ και τόν Μονταριά!... Μάς μένει ακόμα να μάθωμε ποίος ήταν ο τρίτος πολεμιστής... Θά μάς χρειαστή έπίσης να μάθωμε και τó όνομα τού άγνωστου που σας πλησίασε για να σας μιλήσει για τó γράμμα... 'Οφείλωμε λοιπόν να άναθέσωμε τόν Σαμπριάκ να παρακολουθήσει τούς δυο γνωστούς... Με τόν τρόπο αυτόν θά μπορούε να μάς πληροφορήσει και για τούς δυο άλλους...

'Ο Ρισελιέ τότε χτύπησε τó κουδούνι και πρόσταξε τόν κάλογο που παρουσιάστηκε μπρός του, να τού στείλη άμέσως τó Σαμπριάκ!...

'Όταν ήρθε ο Σαμπριάκ, ο έκλαμπρότατος τού έδωσε διάφορες οδηγίες για τή νέα του άποστολή:

—Θυμάστε όσα τó προί σας ύποσχέθηκα, τού είπε ο καρδινάλιος. Για άνταπόδοσι, θά σας ζητήσω...

—Τó παν, έκλαμπρότατε!... 'Η ζωή μου σας ανήκει, είπε ο Σαμπριάκ με αούθόρμητη ελικρινεία, διακόπτοντας τόν καρδινάλιο.

—Λαμπρά!... 'Η δεσποινίς ντέ Λεσάρ θά γίνη δική σας, και

θά σας ύπακούη, προύθεσε ο πονηρός Ρισελιέ.

'Ο Σαμπριάκ, συγκινημένος, έκανε μία βαθειά ύπόκληση.

—Και τώρα άκούστε ποιά είνε ή νέα άποστολή που σας άνιθέτω: Θά πάτε να μάθετε τó όνομα τού τρίτου στασιαστου, που έβρασε μαζί με τόν Ιραγαθέλ και τόν Μονταριά!... Για τή δουλειά αυτή, σας δίνω προθεσμία δυο ήμερών.

—'Εκλαμπρότατε! είπε ο Σαμπριάκ, πνιγμένος από μίσος. Τόν γνωρίζω. Είνε ο κόμης Μωλουί!...

'Ο καρδινάλιος κι' ο ήγούμενος σκίρτησαν από χαρά. 'Ο Σαμπριάκ τούς ήταν πολύτιμος βοηθός.

—Μωλουί; έπανελάμβανε ο Ρισελιέ. 'Ακουσα, κάποτε, να γίνεται λόγος για έναν Μωλουί από τó 'Ανζού!...

—'Εναν κολασμένο Ουγενότο... μουρμούρισε ο πάτερ 'Ιωσήφ.

—Μόνον ο πατέρας του ήταν Ουγενότος, είπε συμπληρωματικά ο Σαμπριάκ. Αυτός έδω δέν είνε τίποτα... Ούτε Ουγενότος είνε, ούτε καθολικός... Στό 'Ανζού, δέν σχετίζεται με κανέναν... Στό Παρίσι, ζή όλομόναχος... Τόν ξέρω, γιατί βρέθηκα μία φορά άντιμέτωπος μ' αυτόν, και!...

Στό σημείο αυτό, ο Σαμπριάκ κιτρίνισε, κόμπιασε, κι' άρχιξε να λή άσυνάρτητα λόγια.

'Ο Ρισελιέ τόν σταμάτησε, λέγοντας:

—Καλά, καλά, αυτά μας άρκουν... Πήτε μου τώρα άν έξερετε που βρίσκεται ή κατοικία του στο Παρίσι;

—Θά μάθω, έκλαμπρότατε, και θά σας αναφέρω. σχετικώς... 'Εχω όμως να σας προυθέσω κάποια λεπτομέρεια... Θέλω να σας πω για τόν άνθρωπο που σας πλησίασε μετά τήν συμπλοκή, σήμερα τó προί... Για τόν καθάλλάρη που σας σταμάτησε τήν άκατάλληλη έκείνη στιγμή... 'Όταν έτοιμαζούσατε δηλαδή να διατάξετε τήν καταδίωξη τών ληστών... Για κείνον που ήρθε να σας ζητήση... να σας ζητήση... ύποθέτω... έλεημοσύνη!...

—Μά λέγε, λοιπόν!... Τί θές να πής; φώναξε ο έκλαμπρότατος, που είχε νευριάσει με τούς ύπανιγμούς τού Σαμπριάκ. Ποίος ήταν ο άνθρωπος αυτός;

—Είνε, έκλαμπρότατε, ο ύπηρέτης τού Μωλουί... Τόν φωνάζουν Πρασινάδα... Τόν ξέρω από χρόνια, όταν...

Κι' ο Σαμπριάκ άρχισε για δεύτερη φορά, να μαοιά τά λόγια του.

—Αυτός, λοιπόν, ο Μωλουί έχει τó γράμμα! φώναξε ο Ρισελιέ με φρίκη. Τó γράμμα που πρέπει να δοθί στο... βασιλέα!...

'Εξαγριωμένος, ο ήγούμενος έρριξε στον καρδινάλιο μία έρωματική ματιά.

—Πηγαίνετε, Σαμπριάκ! εξακολούθησε να λή ο Ρισελιέ. Μάθετε που βρίσκεται τó σπίτι τού Μωλουί, δίχως να έκτηθητε ή να θυρωθησετε!...

'Ο Σαμπριάκ όμως, χαμηλώσε τó κεφάλι του, και είπε με έπιφυλακτικότητα:

—'Εκλαμπρότατε!... Σεσασμώτατε!... 'Επιθυμώ να πω κάτι ακόμα... Δέν ξέρω άν μου έχετε μεγάλη έμπιστοσύνη!...

—Μιλήστε, τού είπε ο Ρισελιέ με περιέργεια, ενώ ο πάτερ 'Ιωσήφ τόν κύτταζε κυλά-καλά.

—Θέλω να σας μιλήσω για τó γράμμα που είπατε, εξακούθησε να ψιθυρίση ο Σαμπριάκ με δειλία.

Πήρε τότε τó λόγο ο Πάτερ 'Ιωσήφ και τού είπε:

—Είνε ένα γράμμα, με τó όποιο ο έκλαμπρότατος καρδινάλιος άνεφερε κάτι στον Μεγαλειότατο!... Τού γράφε για ένα θαυμάσιο, αλλά κρυφó σχέδιο έκταρτείας κατά τών Ουγενότων!... Καταλαβαίνετε, λοιπόν, πώς δέν πρέπει ένα τέτοιο γράμμα να βρίσκεται σε έχθρικά χέρια!...

Με ύφος ταπεινό, που φανέρωνε μεγάλον σεβασμό, ο Σαμπ-

'Ο Ρισελιέ πρόσταξε τόν κάλογο να τού στείλη άμέσως τόν Σαμπριάκ.

πριάκ απάντησε :

—Σε θασιαμάτε! Δέν εχκα κατά νού νά ζητήσω νά μάθω τό περιγύρισμα τού γράμματος...

Και γυρίζοντας τό κεφάλι του πρὸς τόν Ρισελιέ, ἐξακολούθησε :

—... Ἐκλαμπρότατε! Ἐγὼ θά ἀνακαλύψω καί θά σᾶς πῶ ποῦ βρίσκεται τό σπῆτι τοῦ Μωλουί... Σεις, βέβαια, θά στείλετε τότε ἕκει κάποιον δικαστικὸ γιὰ νά κατασχῆ όλα του τὰ χάρτια... Δικοί σας ἄνθρωποι, θά ψάξουν, ἴσως, ὄλο τό σπῆτι τοῦ Μωλουί... Φοβούμαι, ἐκλαμπρότατε, ὅτι καί στίς δυὸ περιπτώσεις, τό γράμμα σας διατρέχει τόν κίνδυνον νά χυθῆ... Ἡ νά τό δοῦν καί νά τό διαβάσουν ἀνεπιθύμητα μάτια...

Καί παίρνοντας ἀργα-ἀργά θάρρος, ὁ Σαμπριάκ πρόσθεσε μέ ἄφρον οἰκειότερο :

—... Ἄν κι' ἐγὼ, ἐκλαμπρότατε, πιστεύω πὸς ὁ Μωλουί δέν ἐγεῖ τό γράμμα αὐτό στοῖ σπῆτι του... Ἢ τό κρῦθ οὐ κανένα ἄλλο μυστικὸ μέρες!...

Τὴν ἴδια φρίκη ἐνοιῶσαν τότε καί οἱ δυὸ σεθασιαμάτες. Ἀπεναντίας, ὁ Σαμπριάκ γινόταν τολμηρότερος. Ἐκυψε τό κεφάλι του, γονατίσε, καί ἐξακολούθησε :

—Ἐκλαμπρότατε! Ὑπόσχομαι νά φέρω τό γράμμα στά χέρια σας μέσα οὐ τρεῖς μέρες... Μοῦ χρειάζεται ὁμως κάποια περιγραφή του... Ἰδιῶς θά μπορῶ νά τό ἀναγνωρίσω ;... Κιτάν λασανά!... Ἡ τόλμη μου εἶνε ἀσυγχώρητη!... Ζητῶ τὴν ἀπεριόριστη ἐμπιστοσύνη σας!... Ἀλλά εἶσι μόνο θά σᾶς ὑπηρετήσω μὲ ἐξασφαλισμένη ἐπιτυχία!...

Οἱ δύο ἐπέρχα ἀνενοήθηκα τώρα μὲ βλέμματα. Τὰ μάτια τοῦ πᾶτερ Ἰωσήφ εἶπαν τό «ναί». Κι' ὁ καρδινάλιος, γλωμὸς καί συγκινημένος, ταπεινώθηκε μπρὸς στοῖν Σαμπριάκ! Ἐσκυψε στ' αὐτὸ καί ψιθύρισε :

—Εἶνε ἕνας μεγάλος φάκελος... Κλειόμενος μὲ κόκκινη σφραγίδα, ποῦ φέρει τὰ οἰκοσημά μου... Ἡ διεύθυνσί του εἶνε...

Ὁ Ρισελιέ δυσκολευόταν ν' ἀποτελειώσῃ τὴ φράση του. Ἐτρεμε, ἐνῶ ὁ Σαμπριάκ παρέμεινε ἀτάραχος, σάν βράχος. Ὁ Ρισελιέ εἶπε, τέλος :

—Ἡ διεύθυνσί του εἶνε... πρὸς τὴ Μεγαλειοτάτη Βασίλισσα!...

Μόλις τό ἔκουσε αὐτὸ ὁ Σαμπριάκ, ἔγινε στή στιγμή ἄλλος ἄνθρωπος. Ἀμέτρητη ἦταν ἡ χαρά του.

Ἐκλαμπρότατε! φώναξε. Ἡ θ' ἄποθανω, ἢ θά ἔχετε τό γράμμα αὐτὸ στά χέρια σας πρὶν περάσουν τρεῖς μέρες!

—Καλά. Πηγαίνει τό ἀπάντησ ὁ ἐκνευρισμένος Ρισελιέ. Ὁ Σαμπριάκ ἀποτραπήχτηκε, κάνοντας μιά βαθεῖα ὑπόκλιση.

Κι' ὁ ἠγούμενος εἶπε τότε στοῖν καρδινάλιῳ, μὲ τὴ συνηθισμένη του βραχνή φωνή :

—Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶνε πρόθυμος καί ἱκανὸς νά σᾶς σώσῃ! —Ναί, ἀπάντησε ὁ Ρισελιέ, σκεπτικὸς. Ἡ δημιουργικὴ πνοὴ τῆς ἀγάπης, του δίνει ζωὴ καί θάρρος... Εἶνε τὸ μόνυ πῶς ποῦ κάνει τὸν ἄνθρωπον νά μεγαλουργῆ... Μὰ τώρα, ἄς συζητήσωμε τίς πρακτικὰς ὑποθέσεις... Ἰπρέπει ν' ἀσχοληθῶμε μὲ τὸν Τραγκαβὴλ καί τὸν Μονταριόλ... Ὑστερα ἀπὸ τὴν ἐνοπλιε στάσιον, οἱ δυὸ αἰετοὶ θεωροῦνται πολιτικοὶ ἐγκληματῆαι !... Πρέπει νά συλληφθῶν... νά συλληφθῶν.

Κι' ἐξήτησε νά ποῦ στείλουν τὸν Ρασκάκι μὲ τὸν Κορινιάν. Ὁ ἠγούμενος χτύπησε τό κουδουνί του καί μεταβίβασε τὴ διαταγὴ τοῦ ἐκλαμπρότατου στοῖν καλόγερο ποῦ παρουσιάσθηκε...

Οἱ δυὸ ἐκείνι ἀντίζηλοι κατάσκοποι, εἶχαν φτάσει στοῖ μέγαρο μάζι μὲ ἄλλους τούς ἄλλους. Διετάχθησαν, ὁμως, νά καθίσουν σ' ἕνα δωμάτιον καί νά περιμένουν. Ἰσως ὁ ἐκλαμπρότατος νά τοὺς χρειάζεσταν γιὰ τὴν βραδεία αὐτή. Ἐντωμεταξύ, οἱ δυὸ φίλοι... κανόνισαν τοὺς λογαριασμούς των. Κι' ὅταν παρουσιάσθησαν μπρὸς στοῖν ἐκλαμπρότατο, ὁ ἕνας βαστοῦσε μὲ τὸ δυὸ χέρια τὴν κοιλία του, κι' ὁ ἄλλος εἶχε τὸ ἕνα τὸν μᾶτι, μελανισμένο καί πριόμεν. Ἦσαν σημεῖα αὐτῶ, ποῦ μαρτυροῦσαν ἀδάνθηστα, τό τι εἶχε συμβῆ. Ὁ Κορινιάν, ὅπως πάντα, εἶχε ἐλεχθὸ στοῖ στομάχι μιά κεφαλαί ἀπὸ τὸν Ρασκάκι. Μὰ ὁ καλόγερος, γιὰ ἐνθύμησι, ὅσμηκε κι' αὐτὸς τὸ ἀποτόπωμα τῆς γροθιάς του, στοῖ μᾶτι τοῦ Ρασκάκι.

—Ἢ χάλια εἶνε αὐτὰ ; ρώτησε ὁ Ρισελιέ ἀηδιασμένος.

—Τίποτα, ἐκλαμπρότατε! ἀπάντησε ὁ Κορινιάν. Ὁλοσδιόλου τίποτα!

Ἄλλ' ὁ καρδινάλιος δέν ἐπέμεινε. Εἶχε νά σκεφθῆ τόσα ἄλ-

λα πράγματα! Καί πηγαίνοντο, συλλογισμένοι, ἀπὸ τὴ μῖαν ἀκρὴ στήν ἄλλη, μὲ βῆμα ἄστατο.

Οἱ δυὸ ἐκείνι πανουργοί, ἀντελήφθησαν ἀμέσως πὸς τὰ πράγματα πηγαῖναν καλά γι' αὐτούς. Ὁ ἕνας ἐσπρωξέ κρυφὰ τὸν ἄλλο, μὲ τὸν ἀγκύνα του. Ἦταν σάν νά ἔλεγαν :

—Ἰρυσοχή!... Μας εἰτοιμάζουν γιὰ νέα ἀποστολή! Σταμάτησε τέλος, τὸν περιπατὸ του ὁ ἐκλαμπρότατος, καί εἶπε :

—Ἡ διαγωγή σας σήμερα ὑπῆρξε καλή... Σᾶς συχωρῶ γιὰ τὴν προγεσινὴ ἀνόητη πρᾶξι σας!...

Σάν δυὸ κOURDISΜΕΝΑ μαζὺ αὐτόματα, οἱ κατάσκοποι ἔσκυψαν τὰ κεφάλια των καί πάλι τ' ἀνασήκωσαν.

Ὁ Κορινιάν, ἐξακολούθησε νά λέη ὁ καρδινάλιος, θά πάρη ἀπὸ τό ταμειο εἰκοσι πέντε λίρες...

Ὁ καλόγερος ἐβριξε στοῖν Ρασκάκι μιά θριαμβευτικὴ, λοξὴ ματιά. Ἀλλά αὐτὸς ἐμεινε ἀδιάφορος.

—Κι' ὁ Ρασκάκι, συνέχισε ὁ καρδινάλιος, ὑστερα ἀπὸ τίς καλῆς συστάσεις ποῦ ἔκανε γι' αὐτὸν ὁ Κορινιάν...

—Μὰ!... βιάστηκε νά διακοφῆ ὁ κατοικίσιος.

—Σιωπὴ! πρόσταξε ὁ καρδινάλιος, κι' ἐσακολούθησε : Κι' ἔπειτα ἀπὸ τό σημερινὸ, λαμπρὸ του τέχνασμα, θά πάσῃ ἑκατὸ λίρες!...

Ἄνιοχρος παιὰ νά κἀν τίποτε ὁ Κορινιάν ἄφησε ἕναν βαθὺ στεναγμὸ ἀπελπίσιος. Μὰ καί πάλι ὁ Ρασκάκι ἐμεινε ἀδιάφορος.

—Ἄκουστε με τώρα, εἶπε ὁ καρδινάλιος. Θέλω νά μοῦ ἐξαφθερε τὸν Τραγκαβὴλ καί τὸν Μονταριόλ...

—Θά τοὺς συλλάβω, ἐγὼ! φώναξε ὁ ἀκράτητος Κορινιάν. Δέν τό κατάρθωσα προχθές, μὰ...

Τὸν σταμάτησε ὁμως ὁ Ρασκάκι, λέγοντας :

—Ὁ ἐκλαμπρότατος δέν εἶπε νά τοὺς συλλάβωμε... Θέλει μόνο, νά τοὺς ἐκνευρώσωμε.

—Ναί, Ρασκάκι, λαμπρά! ἐπιβεβαίωσε ὁ Ρισελιέ. Δέν θέλω νά προκαλέσετε κανένα ἄθροισμα... Μοῦ χρειάζεται μόνυ νά μάθω ποῦ κατοικοῦν... Ἡ σουλειὰ αὐτῆ, θά τὴν κἀνετε κι' οἱ δυὸ σας, μαζὺ... Μὲ ἡσυχία καί γρηγορα... Δέν θά ἐνδιαφερθῆτε γιὰ τίποτε ἄλλο... Πηγαίνετε!...

Ἄν πετύχετε, ὑπόσχομαι νά σᾶς μετρήσω χίλιες λίρες... Ἄλλοιως, ἂν οἱ ἀθλιοὶ αὐτοὶ μὸ ἐξοφῶν, θά σᾶς κρεμάσω!... Πηγαίνετε!

Κι' εἶσι ἔλυχε στοὺς δυὸ αὐτὸς κατασκόπους νά ἐκνευθῶν μαζὺ ἀπὸ τό μοιραῖο μέγαρο, γιὰ μιά νέα καί κοινὴ πάλι ἀποστολή.

Χίλιες λίρες! μουρμούριζε μὲ θαυμασμὸ καί μὲ χαρὰ ὁ καλόγερος.

—Ἡ τὰ κεφάλια μας στοῖ σκινί! τοῦ ἀπαντοῦσε ὁ Ρασκάκι, ποῦ τό συλλογιζόταν κι' ἔφριπτε.

—Ἄς δοῦμε τώρα τὴν ἄλλη, μουρμούρισε ὁ καρδινάλιος στοῖν ἠγούμενο.

—Αὐτὴν, τὴν ἔχετε στά χέρια σας, ἀπάντησε ὁ πᾶτερ Ἰωσήφ. Γιὰ σᾶς, τώρα, εἶνε παιὰ σάν παιχιδι... Φεύγω λοιπόν, ἐκλαμπρότατε, καί σας προσκυνῶ... Ἀλλά νά φαίνεται ἀμειλίκτης!... Μόνο εἶσι θά κατιγύσετε!... Ἢθᾶ κάνω γιὰ σας μιά προσευχή!...

Ὁ καρδινάλιος χαμήλωσε τό κεφάλι του, καί συνῶδεψε τὸν πᾶτερ Ἰωσήφ, ὡς τὴν ἐλώπορτα. Ἐκεῖ, ὁ ἀρχηγὸς τῶν Καποκινῶν σκέπασε τό κεφάλι του ὡς τὰ μάτια, μὲ τὴν κοκκούλα τοῦ ράσου του, καί βόδιε πρὸς τὴ Βασιλικὴ Πλατεία...

Μὰ τὴ στιγμή ποῦ ὁ μυστικὸς σύμβουλος τοῦ καρδινάλιου ἔβγαλε, ἕνας μεγαλόσωμος ἵππεὺς ἐμπαινε στοῖ μέγαρο τοῦ Ρισελιέ...

Ἡ πρώτη, κατόπιν, κίνηση τοῦ Ρισελιέ, ἦταν νά ἐκνευθῆ στή πρὸς τὸ ἐγχειριδίῳ του γλιστροσε μέσα στή βελουδένια θήκη του, χωρὶς ἐμπόδιο. Πῆγε, ἔπειτα, καί ἀνοῖξε τὴν πόρτα τῆς Ἀναβίθης. Τὴν πλησίασε, μὲ ὄφρα ἀληθινὸν δεσπότη, καί τῆς εἶπε :

—Δέν πιστεύω νά φαντάζεστε, βέλθα, πὸς θά γίνῃ μιά εἰδικὴ δίκη γιὰ σας!... Ἡ προδοσία σας εἶνε ἀπὸ ἐκείνες ποῦ τιμωροῦνται κρυφὰ!... Ἀπ' τὴ στιγμή αὐτῆ καί πέρα, δέν θά μιλήσετε μὲ κανένα!... Οὔτε καί θά μᾶση κανεὶς τί ἀπόγινε μὲ σας!...

Ἡ Ἀναβίθς στεκόταν ὄρθη. Τὸ γανταφορέμνο χέρι τῆς στήριζόταν στοῖ ἐρείσιοντι μῖας πολυθρόνας. Κύτταξε τὸν Ρισελιέ κατὰματα, καί εἶπε :

Κάνετε λάθος... Ὑπάρχει κάποιος ποῦ θά ξερῆ τί ἀπόγινε...

—Ἡ προδοσία σας εἶνε ἀπὸ ἐκείνες ποῦ τιμωροῦνται κρυφὰ!... εἶπε ὁ Ρισελιέ.

Κι' ο κάποιος αυτός, θά είστε σεις!

Γέλασε ο καρδινάλιος, κι' εξακολούθησε νά λέη :

—Τού εβόσους αυτού οι ύπαιθυμοί, δέν εινε για νά μένα... Τί κι' άν γού θά τό ξέρω ;... 'Η 'Ανναίς ντέ Λεσπάρ θά έχη ξεχασθή από δλους!

—Και πάλι λάθος κάνετε, τού ειπε ή νέα, δίχως ν' άλληξη τόν ηρεμο τόνο τής φωνής της. Σας ξέρω καλά, βέβαια. Δέν θά σας βουανιάξη ή συνείδησί σας... Μά μήν ξεχάνατε πώς άμα έγω πεθάνω, θά άκούσθι ή φωνή τής μητέρας μου ...

—Ναι! άπάντησε ο Ρισελιέ, κουνώντας αινιγματικά τό κεφάλι του. Μά ο έρχομός μου έδώ δέν εινε για νά κάνω μιά τέτοια συζήτηση μαζί σας... 'Ηρθα νά σας προτεινω όρους για τή σωτηρία σας, ένός άκόμη εινε καιρός!... Κανείς δέν μάς άκούει, τή στιγμή αυτή... Μπορώ, κατά συνέπεια, νά σας μιλήσω έλεύθερα και με ελικρινεία!...

—'Απατάσθε! έπανάλαθε ή 'Ανναίς. Μάς άκούει κάποιος!...

—'Ηταν τηλεπάθει; ;... 'Ηταν καμιά ύπερφυσική και άνεξηγητη αιτία, που έπληρωσε τήν βυχή της ;... Τό γεγονός ήταν πώς ή 'Ανναίς σήκωσε τό χέρι της κι' έδειξε τήν πόρτα! 'Η χειρμύηση της αυτή, φανέρωνε άπερίοριστη πεποίθησι στά λόγια της. 'Η φωνή της είχε άνατριχιαστικό αντίλαλο σ' αυτά τού καρδινάλιου. Κι' αυτός, σαν νά τόν έσπρωξε μιά άόρατη δύναμι, έτρεξε, και με μιά νευρική κίνηση, άνοιξε τήν πόρτα εκείνη.

—'Ερριξε μιά βιαστική ματιά έξω, μά δέν είδε τίποτε. Στο συνεχώδες γραφείο του δέν ήταν κανένας.

Γύρισε τότε πίσω στήν 'Ανναίδα. 'Ηταν κατακίτρινος. Για νά συνελθή από τήν ταραχή του, κατέβαλε μεγάλη προσπάθειαι.

—'Θέλω να σας άποδείξω πώς δέν έχετε νά έλπίζετε τίποτε! τής ειπε. Δέν ύπάρχει κινεία άπ' έξω... Μά και νάταν κάποιος, τί μ' αυτό ;... 'Εγώ δέν είμαι ο κύριος έδώ μέσα ;... Σας ξεχναίω!

Ο καρδινάλιος δέν τό φανέρωνε, άλλα ένδομύχως δυσανασχετούσε. 'Η σιωπή τής 'Ανναίδος δέν τού άρεσε, γιατί δέν τόν βοηθούσε νά φθάση ένωρίτερα στόν σκοπό του. 'Αναγκάσθηκε λοιπόν νά ξεακουσήσθι με άπειλές :

—Δεσποίνι! Σας βαραίνει ή κατηγορία τής έσχάτης προδοσίας... 'Η τιμωρία για ένα τέτοιο έγκλημα, εινε θάνατος!... 'Ο νόμιμος και μόνος δικαστής σας, είμαι έγώ!... Πρός χάρι σας, θά παραβλέψω τούς αστηρούς τύπους... Δέν θά σας άφήσω νά άγωνιάτε μέσα σ' μιά φυλακή... Θά διατάξω νά σας θανατώσων μυστικά, κατά τή διάρκεια της σημερινής νύχτας!...

—Νά τό κάνετε! τού άπάντησε ή νέα, με θαυμαστό θάρρος.

—Μή με προκαλήτε, δεσποίνι! ειπε ο Ρισελιέ. Δέν είμαι άπάνθρωπος, όπως νομίζετε... 'Η θέσι σας με συγκινεί... Σκέπτομαι, τώρα, πώς έπιτόπειται σ' ένα δικαστή νά συμβουλευεται, κάποτε, και τήν καρδιά του!... Θά σας βοηθήσω λοιπόν νά σώσετε τα νεύρα σας και τήν όμορφιά σας!... 'Ακούστε συνεπώς τό έγκλημά σας, για νά μπορέσετε νά ύπερασπίσετε τόν έαυτό σας!... Σας κατηγορούν πώς ήρθατε στό Παρίσι για νά συνωμοτήσετε έναντίον τής ζωής τού πρώτου ύπουργού τού Κράτους!... Δεுπώνις ντέ Λεσπάρ! 'Εγώ είμαι ο ύπουργός, τόν όποιο θέλετε νά όητε νεκρό!...

'Η 'Ανναίς πρós στιγμήν, χαμήλωσε τό κεφάλι της, μά εθόθη πάλι τό άνασηκώσε. Κτύπησε τόν λογυρό και πανούργο καρδινάλιο, στού όποιοι τά χέρια βρισκόταν, με τό παρθενικό, διαυγές βλέμμα της, και τού ειπε άρρωστα :

—'Η κατηγορία σας, κύριε, εινε περιττές... Θά σας πώ γιατί ήρθα στό Παρίσι, μ' όλο που είμαι βέβαια πρós τό ξέρете... 'Αλλά μ' άρέσει νά έξήνω ή ίδια τ' πράξεις μου!... Λοιπόν, δέν ήρθα στό Παρίσι για νά διεκδικήσω τά δικαιώματα που μου άναγνώρισε ο πατέρας μου, 'Ερρίκος ο Δ' ...

—Δεσποίνι! τήν διέκοψε ο Ρισελιέ. 'Η άναγνώρισι των δικαιωμάτων σας, θά κλονισθί τόν θρόνο!... 'Ωστόσο, άν αβήτι εινε ή μόνη σας επιθυμία, θά παρακαλώ τόν βασιλέα νά σας πάρη κοντά τού... Νά σας έχη στήν βασιλική τού περιλάμπουθ θρόνου του... Τί θά λέγατε άν σας έβιναν ένα δουκάτο με έτήσι εισόδημα από διακόσες χιλιάδες λίρες ;

Μιά ύπερρήφανη κίνηση τής 'Ανναίδος φανέρωσε όλη τήν ευγένεια της καταγωγής της.

—Κύριε! τού ειπε. 'Από κατηγορίας μετατρέπεστε σέ Ικέτης ;...

—'Οχι! φώναξε ο έκλαμπρότατος. Δέν παρακαλώ κανέναν!... Δεσποίνι! διαρκώς με προσβάλλετε, άλλ' ο άνδρισμός μου έπιβάλλει νά σας συγχωρώ!... Καλά όμως θά κάνετε νά μην ξεακολουθήσετε έτσι!...

Και παίρνοντας ύφος ήρεμώτερο, πρόσθεσε :

—Πιστέψτε τά λόγια μου... Σκεφθήτε καλύτερα και δεχθήτε

έκνοι που τώρα σας προσφέρω... Μετά λίγη ώρα, θά εινε ίσως πολύ άργά!...

Μά ή κόρη, που είχε κάνει υποκό τής ζωής της τήν έκδίκηση τής άδικοσκοτωμένης μητέρας της, δέν συγκρατιόταν πειά. 'Ανόρθωσε τό άνάστημα της μπροστά στόν πρώτο ύπουργό τού Κράτους! Τά μάτια της έβγαζαν σπίνες. Μιά ύπερφυσική, έσωτερική δύναμι, τήν έκανε νά φαιναται φοβερή όσο και ώραία. Και με φωνή που έκανε τόν ένδοχο καρδινάλιο νά φρίττει, ειπε :

—Θά εινε πολύ άργά για σας, μάλλον, Ρισελιέ!... Με παύρινετε, λοιπόν, για τόν Σαμπριάκ, και μου προτείνετε τήν έξαγορά μου ;... Φαντασθήκατε πώς ή άγλη ένός δουκάτου θά θάμωνα τή διαύγεια τού μυαλού μου, ώστε νά ξεχάσω τόν έλευτελιστικό και άδικο θάνατο τής μητέρας μου ;... Με κατηγορήσατε προηγουμένως ότι συνωμότησα όθθεν έναντίον σας, 'Ακούστε λοιπόν!...

Στό σημείο αυτό, ή 'Ανναίς πλησίασε περισσότερο πρós τόν καρδινάλιο και τόν άγγιγνε, με τήν άκρη τού δαχτύλου της, στό στήθος. Με τό πρόσωπο ζωηρεμένο από τόν εογενικό της πόθο, ή 'Ανναίς φανόταν, τή στιγμή εκείνη, άπίστευτα όμορφη. Κι' εξακολούθησε νά λέη με θαυμαστή μοχρηλαία :

—'Οταν ή μητέρα μου άπέθανε, μου παράγγειλε νά σέβασμαι όσώστο τό θνιομα Ρισελιέ!... Γιατί, έκτός από σας, τό έχει και ο άδελφός σας!... Αύτή, λοιπόν, ή έντολή τής πεθαμμένης μητέρας μου, μ' έκανε νά σας καλέσω για νά σας προτείνω έναν εντιμο άγώνα... Νά μονομαχήσομαι... Ναι, Ρισελιέ! Γυναίκα έγώ, θά διασταύρανα τό σπαθί μου με τό δόκιο σας... Θά σας σκότωνα!... Θάθάβα, ύστερα, τήν άτιμία σας στή σιωπή τής άπομακρυνώδους μου από τήν κοινωνία!... Και θάχαμε για μόνο κοιτθ τό Θεό!...

'Εφριξε ο καρδινάλιος, κι' έκανε μιά χειρονομία για νά τήν σταματήση.

—'Αφήστε με νά μιλήσω, φώναξε ή νέα, συγκινημένη. Εινε ή πεθαμμένη μητέρα μου που σας μιλάει με τό δικό μου τό στόμα!... Τά έχει διαγράψει ή ίδια, με τό χέρι της... 'Εχει έξιστορησει τή σύγαμειρη συνωμοσία τού Ρισελιέ, ύπρόσθι τού 'Ερρίκου Δ' ... 'Α' αφέρει τό τί έκάνετε τήν τρομική εκείνη νύχτα, για νά άπογησάτε τήν έννοια τού βασιλέως!... Καθώς και για νά άπελπίσετε τόν άδελφό σας, νά τόν κάνετε ν' άποσυρθθ, και νά πάσете ν' ήθεί του!... Μά δέν μου έπιτρέπουν νά περυσιασθώ στό βασιλέα!... Δέν μ' αφήνουν νά

πάω νά διαβάσω σ' Αύτόν και τήν Αόλη του, δια όσα έγραψε τό θύμα σας!... Μόνο έτσι θ' άκούσθταν ή κατηγορία τής πεθαμμένης από όλόκληρο τό βασιλείο τής Γαλλίας!...

'Ο Ρισελιέ, κατάγλωμος, όπισθοδρόμησε. 'Ερριψε γύρω του όγριες ματιές. Μά ή 'Ανναίς τόν ξεαυτηλοίασε, και με ύπεριρροητικό, έπρόσθεσε :

—Φοβάστε μην άκούη κανείς!... Γιατί τρέμετε ;... Διατάξете νά με φυλακίσουν και νά με σκότώσουν, όπως κάνατε και για τή μητέρα μου!... Μά δέν θά μπορέσετε νά ξεαφανισέτε ποτέ και τήν κατηγορία που σας άτιμάζει!... Μιά μέρα, ή πεθαμμένη θά μιλήση!...

—Με τό χαρτί αυτό! φώναξε ο Ρ.τελιέ.

—Ναι! Με τό χαρτί αυτό ή πεθαμμένη μιλάει!...

—Δώσε μου τό χαρτί αυτό, τραύλισε ο καρδινάλιος, με φωνή πνιμένη. Μου χρειάζεται!... Θά σ' έλευθερώσω!... Θά έσέ κάνω μεγάλη!... Θά σέ γεμισώ από τιμές, δόξες, και πλούτι!... Και τότε ή 'Ανναίς τού άπάντησε με πένθητη έπισωμότητα :

—Μά τό χαρτί αυτό δέν εινε λικό μου!... Ζήτησέ το από τήν πεθαμμένη!...

'Η άπάντησι αυτή έκανε τόν Ρισελιέ νά χάσθ τόν άνθρωπικό του 'Ηταν τόσες ένα έξαγοιμένο θηρίο, που φώναζε :

—'Ε, λοιπόν! Θά τό πάρω μόνος μου!... Ναι, θά τό βοθ!... 'Εγω κατάλόγω τόν φίλον σου... Θά τούς σκοτώσω έναν-έναν, όσώτου μάθω που έχεις κρύψει τήν αίσχρη αυτή συκοφαντία!... Με σένα πειά τελείωσα!...

Και τράθηξε από τή θήκη του τό έγχειριδί του!

'Η 'Ανναίς, άτάραχη, στωίρωσε τά χέρια της! Θάλεγε κανείς πώς ή μητέρα της, τήν όποια αυτή μονάχα έθλεπε, παράστεκε τό παιδί της και τού εινε θάρρος.

—'Αρχίζω από σένα! ειπε ο εξαγριωμένος καρδινάλιος, καγχαζόντας σαν δαίμονας τής κόλασως. Φύγε, καταραμμένη, από τόν δρόμο μου!... Πάρε τό μυστικό μαζί σου στόν τάφο!...

Κι' ύψωσε τό μαχαίρι του για νά τό καταφέρη στό στήθος τής νέας, λέγοντας με άνήκουστη μοχηρία :

('Ακολουθεί)

